

[Wilhelm.]

spurgt om den gennem det politisk-økonomiske udvalg som sagt. Vi har ikke fået den. Det ville da være en rimelig anledning, hvor vi har diskuteret alle de her ting, til at få det at vide. Jeg har været ude med vores beregning af det: 30.000 flere arbejdsløse. Andre har været ude med beregninger i den offentlige debat. Hvad stod der, hvad var slutresultatet i de konsekvensberegninger, regeringen selv lavede over beskæftigelsen som følge af augustforliget?

(Kort bemærkning).

Kjeld Olesen (S):

Som svar på et spørgsmål til mig sagde hr. Gert Petersen, at han ikke ønskede at udskrive en blankocheck til regeringen. Det var i virkeligheden svar på et spørgsmål, jeg slet ikke havde stillet. Det spørgsmål, jeg stillede, drejede sig om hr. Gert Petersens bemærkninger gående ud på, at det ærgrede ham i hvert fald meget, at han ikke i forbindelse med augustforligets tilblivelse fik lejlighed til at vælte regeringen Anker Jørgensen. Det, vi har diskuteret her i dag, er først og fremmest augustforliget. Mit direkte spørgsmål til hr. Gert Petersen, der skal op bagefter, kan jeg forstå, er: ærgrer det stadig væk hr. Gert Petersen og dermed SFs gruppe, at man ikke fik lejlighed til at vælte regeringen Anker Jørgensen?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg beklager fortsat dybt, at det ikke var muligt at bremse det indkomstpolitiske indgreb, som denne regering har gennemført med støtte fra de konservative, centrum-demokraterne, det radikale venstre og kristeligt folkeparti, hvis formand netop har udtalt – og det synes jeg egentlig burde optage hr. Kjeld Olesen mere og give anledning til at vende blikket indad – at det, som jeg sagde om, at den model, kristeligt folkeparti har udarbejdet, er den logiske videreudvikling af augustforliget, gav han mig 100 pct. ret i. Det vil altså sige, at den logiske videreudvikling af det indkomstpolitiske indgreb i augustforliget er den model, som hr. Jens Møller og hans kristelige folkeparti har udarbejdet, en model, som jeg vil afstå fra at karakterisere af hensyn til den parlamentariske sprogbrug her i tinget. Det synes jeg burde sige socialdemokraterne noget, og jeg synes nok så meget, det var derhen, deres tanker burde gå.

Må jeg så sige til hr. Hilmar Baunsgaard, for det var det, jeg havde bedt om denne korte bemærkning for, at Information den 30. oktober helt klart citerer hr. Svend Haugaard for: »Der er tale om en gensidig forpligtelse, herunder også, at regeringen må være forpligtet til eventuel lovgivning på det indkomstpolitiske område, hvis man ikke aftalemæssigt skulle kunne nå frem til en praktisering af normerne, der er fastsat for lønomkostningernes stigning.« Til Børsen samme dag siger hr. Svend Haugaard: »Det er et klart ønske, at arbejdsmarkedets parter forstår og finder ud af, at det er bedst for samfund og beskæftigelse, og det er et klart ønske, at arbejdsmarkedets parter selv klarer det. Kan arbejdsmarkedets parter ikke det, mener jeg, at de fire forligspartier har en klar forpligtelse til at lovgive.«

Jeg kan acceptere, at én journalist misforstår, hvad man har sagt, men jeg tror simpelt hen ikke på, at der er to forskellige journalister fra to forskellige blade, der har misforstået det.

(Kort bemærkning).

Svend Haugaard (RV):

Undertiden er det jo sådan, at ét er, hvad man siger, noget andet er, hvordan det bliver udlagt med større eller mindre velvillighed. Jeg har stærkt fremhævet ved det radikale landsmøde ønsket om, at parterne selv klarede det, og sagt, vi forventede, at parterne var ansvarlige og klarede det selv, og jeg sagde, jeg har gode forhåbninger og forventninger til, det kunne ske, og der er vel ikke nogen, der drømmer om at gribe ind i en sådan situation, hvis parterne selv kan klare det. Jeg mener heller ikke, det er fremmede for forhandlingerne, hvis man på forhånd anviser, hvordan man eventuelt kan hjælpe dem med at klare forhandlingerne.

Men det er også rigtigt, jeg har understreget, at forliget jo er sluttet, og det så er meningen, at dette forlig skal gennemføres. Men jeg står ikke i august og anviser i detaljer, hvordan det eventuelt skal ske, hvis ikke de selv kan klare det. Jeg kan dog godt røbe, at det radikale venstre er indstillet på at finde veje til at overholde forligets indhold, hvis det mod forventning ikke skulle vise sig, at man selv kan klare det. Men jeg synes nok, der er grund til at vente med at påvise den vej, der eventuelt kan anvises, indtil det viser sig, om der overhovedet bliver behov for det.